

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. OAM-681/ZA-ZA02-K07-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. OAM-681/ZA-ZA02-K07-2015 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřipustná podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo zastaveno.

Žalobce v žalobních námitkách doručených zdejšímu soudu dne 29. 2. 2016 uvedl, že byl ve správním řízení zkrácen ve svých právech, správní orgán svým rozhodnutím porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Dále nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladů ustanovení zákona o azylu. Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku dle ust. § 73 s.ř.s.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 18. 3. 2016, č. j. 22 Az 6/2016-20 nebyl žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného přiznán odkladný účinek. Usnesení nabylo právní moci dnem 8. 4. 2016.

K obsahu žalobního návrhu podal žalovaný dne 31. 3. 2016 následující vyjádření:

Oprávněnost žaloby popřel, nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal na písemnosti založené ve správním spise a na vydané rozhodnutí žalovaného. Skutečný stav věci byl dostatečně zjištěn, žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí.

Jak již předeslal ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, v nynějším případě se jedná již o žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu v pořadí třetí. Pro úplnost žalovaný konstatoval, že dne 18. 7. 2014 bylo vydáno na základě žalobcovy první žádosti rozhodnutí č. j. OAM-186/ZA-ZA14-Le21-2014 o neudělení mezinárodní ochrany. Dne 30. 12. 2014 Krajský soud v Brně rozhodnutím č. j. 22 Az 10/2014-42 zamítl žalobu směřující do tohoto správního rozhodnutí, dne 14. 5. 2014 pak Nejvyšší správní soud rozhodnutím č. j. 9 Azs 36/2015-36 odmítl pro nepřijatelnost žalobcovu kasační stížnost proti rozhodnutí brněnského krajského soudu, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 15. 5. 2015. O druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo rozhodnuto pod č. j. OAM-516/ZA-ZA02-2015 dne 3. 7. 2015 a to tak, že řízení bylo zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti. Dne 30. 11. 2015 pak Krajský soud v Brně pod č. j. 22 Az 20/2015-45 podanou žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítl, tento rozsudek nebyl právní moci dne 11. 1. 2016.

Správní orgán při hodnocení případu žalobce vycházel především z vlastních sdělení žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že žalobce jako novou skutečnost, která bez jeho vlastního zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení, označil opětovně obavy z neznámých mužů, kteří po něm chtěli, aby šel pracovat do

Žalovaný měl za to, že žalobcem uvedené důvody jeho třetí žádosti o mezinárodní ochranu, na základě kterých se domáhá opětovného meritorního posuzování jeho žádosti, jsou zcela totožné s důvody jeho první i druhé žádosti o mezinárodní ochranu. O jeho první žádosti o mezinárodní ochranu bylo rozhodnuto meritorně, v případě druhé žádosti bylo správní řízení zastaveno z důvodu nepřipustnosti žaloby. Navíc správní řízení o jeho obou předchozích žádostech byla podrobena též soudní kontrole. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, kde se NSS zabýval otázkou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“*. Žalovaný i ve světle judikatury NSS je toho názoru, že zhodnotil žádost žalobce jako opakovanou zákonně. Jeho postup ani napadené rozhodnutí netrpí vadami, jež v obecné rovině v žalobě uvádí žalobce. Neopomněl zohlednit v odůvodnění rozhodnutí rovněž bezpečnostní situaci na Ukrajině. K podrobnému popisu průběhu správního řízení o poslední jeho žádosti odkazuje správní orgán na spisový materiál ve věci shromážděný.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 12. 8. 2015. Je státním příslušníkem, ukrajinské národnosti, hlásí se k pravoslavnému křesťanství. Nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, je ženatý, spolu s ním o mezinárodní ochranu žádá i jeho manželka M. S. Má středoškolské vzdělání, nikdy nepracoval. Vlast opustil dne 29. 3. 2014 z důvodů, které uvedl již v minulých žádostech. Přijeli za ním nějací lidé, chtěli, aby pro ně šel pracovat do Násilím jej tlačili do autobusu, zbili ho. Obrátil se proto na matku žijící v ČR, aby mu vyřídila doklady a přijel sem. V ČR se léčí, neboť ho na zbili. Již jde v pořadí o jeho třetí žádost o mezinárodní ochranu v ČR. Nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. V případě návratu do vlasti se obává pronásledování. Jeho zdravotní stav označil jako dobrý. Dne 18. 11. 2015 doložil žadatel lékařskou zprávu ze dne 2. 11. 2015 sepsanou MUDr. Irenou Pírkovou, praktickou lékařkou, v němž uvádí, že je v soustavné péči lékaře, léčí se s pohybovým aparátem a pro onemocnění ledvin. Ve vyjádření z téhož dne dále uvedl, že dle informací současná situace na je špatná.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany již potřetí. Způsob, jakým v případě prvních dvou žádostí bylo rozhodnuto, uvedl žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 29. 3. 2016, soud proto na jeho obsah odkazuje.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného vycházel i z doložených materiálů a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení

ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Materiály, z nichž vycházel, specifikoval v odůvodnění rozhodnutí, soud na ně poukazuje.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (ust. 51 odst. 1 s.ř.s.).

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Soud shodně jako v řízení o druhé žádosti vedené pod sp. zn. 22 Az 20/2015 zdůrazňuje, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo případně pocítují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy ve věci jejich potenciálního návratu do země původu. Správní orgán tak v případě opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal naplnění podmínek pro zastavení řízení s tím, že se jedná o žádost nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, dle kterého: *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Výklad citovaného ustanovení a jeho aplikace ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem je přitom předmětem sporu projednávané věci.

V této souvislosti soud předesílá, že citované ustanovení bylo do zákona o azylu nově doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností ode dne 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/Es ze dne 1. 12. 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou Česká republika provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Článek 25 odst. 2 procedurální směrnice totiž stanoví konkrétní případy, kdy členské státy mohou považovat žádost za nepřipustnou s tím, že pod písmenem f) je stanoven případ, kdy žadatel po pravomocném rozhodnutí podal stejnou žádost.

Tato výchozí pozice pro posouzení žádosti jako nepřipustné je pak dále rozvinuta v článku 32 procedurální směrnice, který blíže řeší případy opakovaných (následných) žádostí o udělení mezinárodní ochrany v témže členském státě s tím, že tyto žádosti nejprve podléhají předběžnému posouzení. V jeho rámci je pak posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka podle směrnice Rady 2004/83/Es ze dne 29. 4. 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (článek 32 odst. 4). Pokud tomu tak je, mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, a to za předpokladu, že dotýcný žadatel

nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést tyto nové skutečnosti či zjištění, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek (článek 32 odst. 6).

Ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v procedurální směrnici. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:

- 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
- 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

Ad 1) Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurálních směrnic nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoliv smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ad 2) Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, www.nssoud.cz „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že: „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“ Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, www.nssoud.cz, dle kterého:

„...byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení před správním orgánem úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, resp. byl-li by shledán její odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu nebo hrozba nebezpečí vážné újmy, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera.“

Lze tedy uzavřít, že ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti pojednávané věci.

Soud zjistil ze správního spisu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky již v pořadí třetí. Z průběhu správního řízení bylo zjištěno, že jmenovaný uvedl naprosto stejný motiv svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jak uváděl v průběhu správních řízení o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavy z neznámých soukromých osob, které ho zbili a s tím související zdravotní komplikace. Uvedeným tvrzením se zabýval správní orgán v průběhu správního řízení o jeho předcházejících dvou žádostech o mezinárodní ochranu v ČR, žádostem nebylo vyhověno, rozhodnutí správního orgánu byla potvrzena Krajským i Nejvyšším správním soudem. Pokud se týká zdravotního stavu žalobce, tímto se zabýval již v rámci předchozích řízení, žadatelem doložená nová lékařská zpráva je zcela v rozporu tvrzení žadatele, který v rámci aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 8. 2015 označil svůj zdravotní stav za dobrý. S ohledem na uvedené tedy správně správní orgán neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti jmenovaného ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné vedení správního řízení a opětovného hodnocení důvodu o jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Pokud se týká situace na, od doby posuzování jeho předchozí žádosti nedošlo k zásadní změně politické a bezpečnostní situace. V této souvislosti konkretizoval materiály a informace, z nichž následně vyhodnotil politickou a bezpečnostní situaci a stav dodržování lidských práv na, Zjistil, že ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci na žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné hodnocení předmětné žádosti a jeho obav z návratu na Ukrajinu, neuvedl.

Porovnáním skutečností uváděných jmenovaným v předcházejícím řízení se skutečnostmi v aktuálním správním řízení soud dozna, že tyto jsou totožné, tj. obava z napadení soukromými osobami, které žalobce pokusil se pod záminkou práce vzverbovat pro účast v bojích na na straně proruských separatistů. Pokud se týká tzv. nové skutečnosti, a sice jeho špatného zdravotního stavu a potřebě léčby v ČR, soud vyslovil pochybnosti o těchto tvrzeních, neboť doložená lékařská zpráva o jeho zdravotním stavu nekoliduje s tvrzením žalobce, který označil jeho zdravotní stav za dobrý. Z uvedeného

důvodu proto i lékařská zpráva MUDr. Ireny Pírkové ze dne 18. 11. 2015 neměla dostatečnou právní sílu a správně byla žalovaným vyhodnocena jako neautentická.

Optikou výše uvedeného soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že v daném případě nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a jeho obav z návratu na a která by si vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Zdejší soud uzavírá, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatel neuvedl a ani žalovaný nezjistil jak výše uvedeno ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi jeho původu, taktéž ve zdravotním stavu žádnou novou skutečnost, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla tak správně shledána nepřipustnou. Za daného stavu pak dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.

Na základě nastoleného právního režimu dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. byla zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 12. května 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová